

nyttelse af dem kunde give en billig Rente af den anlagte Kapital og nogenlunde Dækning af Vedligeholdelsesomkostninger.

En saadan Plads kan imidlertid kun faaes ved Statens Hjælp, saaledes at denne enten direkte eller ved Kjøbenhavns Havnevesen tilveiebragte Pladsen, hegnede den mod Toldterritoriet, selv anlagde de Bygninger, som Kontrollen eller Benyttelsen af Post- og Telegrafvesenet maatte nødvendiggjøre, og opførte de foreløbigt fornødne Quaifure samt et større Pakhus, medens Exploiteringen ellers maatte overlades til det private Initiativ. Til Vederlag for de Afgifter, som vedblivende maatte paahvile Skibe og Varer, som i Fremtiden brugte de nuværende Pladser og Bolværker, maatte formentlig særlige Afgifter lægges paa Varerne, naar disse indgaa i Toldterritoriet fra Frihandelspladsen.

Naar Kommissionen har kaldet et saadant Anlæg Frihavn, medens den ovenfor citerede Lov kun nævner Dokker, har dette sin Grund i, at man nærmest har tænkt sig dens Plads udenfor Kjøbenhavns indre Havn, hvor en saadan Afslutning fra al den øvrige Havn, som Fridokken forudsætter, antages uden Fare for Statskassen at kunne undværes.

Placeringen af en saadan Havn har isøvrigt fremkaldt en Del Banffelighed, da man har troet at maatte gaa ud fra, at ingen Virksomhed, som nu drives i og ved Havnen, maatte forstyrres, idet Meningen netop var, at da den nuværende ved Statens Smødekøkken og Havnebestyrelsens Energi fremhjulpne Forretning er i en sund naturlig Udvikling, skulde der kun habes et Komplement for at støtte den Forretning, der væsentligt havde Udlandet for Øie.

Man har derfor maattet opgive den i Kommissionen stærkt fremhævede Betragtning, at man ved at søge alt i Brug værende Pladser og Etablissementer erklærede for partielle Frihavne, kunde skabe flige Institutioner indenfor en langt kortere Tid, end Tilveiebringelsen af et nyt Anlæg vilde kræve; thi om end en Del af de Virksomheder, som nu drives der, ogsaa vilde kunne finde Sted i en Frihavn, vilde de dog let fordrives af de nye Forretninger, Frihavnen vilde skabe, og det vilde jo ikke kunne undgaaes, at den stadige, uhindrede Forbindelse, der nu finder Sted mellem saadanne Pladser — som dog nærmest tjene den indenlandske Konsum — vilde hindres ved den Kontrol, Toldvesenet maatte føre med, hvad der udgik fra Frihavnen. Hertil kommer endvidere, at Erhvervelsen af flige godt beliggende og alt i Brug værende Pladser vilde blive særlig kostbar, hvad der ogsaa maatte komme til at influere paa Prisen for Benyttelsen af dem.

Kommissionen har ogsaa tænkt sig Muligheden af ved Forandringer i Toldlovgivningen at kunne gjøre selve Kjøbenhavns Toldbodplads med derpaa værende og yderligere tilbyggede Pakhuse til en Frihavn eller Fridok, saaledes at Varerne først ved Videreindsørsel i Toldterritoriet kom under Toldvesenets Kontrol; en saadan Omdannelse vilde imidlertid nødvendiggjøre Indtagelse af nordre Toldbodplads og Flytning af Overgangen til Orlogsværfterne, og dette i Forbindelse med, at Toldbodpladserne, der endog ved den ordinære Udvikling maa antages efterhaanden at ville blive utilstrækkelige, ved en saadan Foranstaltning, hvorved vistnok endnu Mere vilde koncentrerres paa Toldboden, strax vilde blive overfyldte, — har gjort, at man har troet at maatte opgive denne Plan.

Benyttelsen af Amager som Frihandelssted, saaledes at hele Øen blev udsondret af Toldterritoriet, hvorom Tanken let kunne fremkaldes ved Øens fremstudte Beliggenhed og Isolering fra det øvrige Land, maa Kommissionen udtale sig imod; thi uagtet Amager, anvendt paa nævnte Maade, foruden andre Fordele ogsaa vilde frembyde den meget væsentlige, at Frihavnen saa at sige strax vilde kunne etableres, saa vilde Øens udstrakte Areal og den store Folkemængde give Foretagendet en ganske anden Karakter, end man har tænkt sig. Medens nemlig Kommissionens Mening er, at den Frihavn, man foreslaaer, skal støtte sig paa den alt i Kjøbenhavn værende Handel og ved de nye Wilkaar, den medfører,